

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 7/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. januára 2015 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod sp. zn. Rvp 6857/2014 a sp. zn. Rvp 6860/2014 vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom Krajského súdu v Trnave a jeho uzneseniami sp. zn. 23 CoE 326/2013 z 19. marca 2014 (sp. zn. Rvp 6857/2014) a sp. zn. 11 CoE 277/2013 z 31. marca 2014 (sp. zn. Rvp 6860/2014), ako aj postupom Okresného súdu Galanta a jeho uzneseniami sp. zn. 15 Er 1450/2012 z 18. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 6857/2014) a sp. zn. 8 Er 1529/2012 z 3. decembra 2012 (sp. zn. 6860/2014) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 6857/2014 a sp. zn. Rvp 6860/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 6857/2014.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 6857/2014 o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 9. júna 2014 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) a jeho uzneseniami sp. zn. 23 CoE 326/2013 z 19. marca 2014 a sp. zn. 11 CoE 277/2013 z 31. marca 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenia krajského súdu“), ako aj postupom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) a jeho uzneseniami sp. zn. 15 Er 1450/2012 z 18. októbra 2012 a sp. zn. 8 Er 1529/2012 z 3. decembra 2012 (ďalej len „napadnuté uznesenia okresného súdu“).

Sťažovateľka v predostretej argumentácii (už mnohonásobne a pravidelne sa opakujúcej, pozn.) atakuje závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti okresného súdu a krajského súdu, ktorým vytýka ich nesprávnosť z hľadiska právneho posúdenia relevantných hmotnoprávných ustanovení príslušných právnych predpisov na predmetnú právnu vec sa vzťahujúcich a zároveň poskytuje ústavnému súdu vlastnú interpretáciu právnych predpisov vzťahujúcich sa na uvedené konania.

V petite podaných sťažností sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom konštatoval, že napadnutým postupom a uzneseniami tak okresného súdu, ako aj krajského súdu došlo k porušeniu ňou označených práv zaručených v ústave, dohovore a charte, aby ústavný súd napadnuté uznesenia krajského súdu zrušil a veci vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie, aby jej priznal primerané finančné zadosťučinenie a napokon aj úhradu trov konania. Okrem toho sa domáha, aby ústavný súd vydal dočasné opatrenie, ktorým by odložil vykonateľnosť napadnutých uznesení krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona

o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností uvedených vo výrokovej časti tohto uznesenia, z ktorého je nepochybná právna a skutková súvislosť týchto sťažností, ako aj na totožnosť v osobe sťažovateľky a okresného súdu a krajského súdu, proti ktorým tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

2.1 K namietanému porušeniu označených práv napadnutými uzneseniami okresného súdu

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Pokiaľ ide o napadnuté uznesenia okresného súdu, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti týmto bolo možné podať odvolanie ako riadny

opravný prostriedok (čo sťažovateľka aj využila), a preto ňou podané sťažnosti v tejto ich časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2.2 K namietanému porušeniu označených práv napadnutými uzneseniami krajského súdu

Ústavný súd po preskúmaní predmetu týchto sťažností a v kontexte aj svojich zistení dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky v podaných sťažnostiach je totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal v uplynulom období a v ktorých atakovala právne závery všeobecných súdov vo vzťahu k právnemu posudzovaniu notárskych zápisníc, ako aj rozsudkov rozhodcovského súdu ako exekučných titulov koncipovaných na podklade neprijateľných podmienok v úverových zmluvách vrátane posúdenia zmlúv o úvere koncipovaných formulárovou formou ako spotrebiteľských zmlúv v nadväznosti na podmienky v nich uvedené vrátane záverov vyplývajúcich z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Cipani a spol. sp. zn. C-472/11 z 21. februára 2013, ako aj postup všeobecných súdov v rozpore s § 57 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov a krajského súdu v odvolacom konaní v rozpore s § 214 ods. 1 OSP a v neposlednom rade vo vzťahu k prejudiciálnemu konaniu. Vzhľadom na totožnosť tak v osobe sťažovateľky, ako aj totožnosť v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné pre ustálenie záverov všeobecných súdov aj v prípadoch predošlých, dospel ústavný súd k záveru, že vzhľadom na to, že sťažovateľke sú notoricky známe dôvody odmietnutia sťažností v úplne rovnakých prípadoch a ustálený právny názor ústavného súdu na danú právnú problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a ňou použitej argumentácie bez relevantných zmien, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia, ako to je aj v prípade týchto sťažností. Vzhľadom na uvedené sa preto ústavný súd plne stotožňuje s odôvodnením svojich predchádzajúcich rozhodnutí (napr. sp. zn. I. ÚS 220/2011 z 9. júna 2011, sp. zn.

I. ÚS 227/2012 zo 16. mája 2012, sp. zn. I. ÚS 379/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 381/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 382/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 409/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 410/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 3/2013 zo 16. januára 2013, sp. zn. I. ÚS 110/2013 z 20. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 146/2013 z 13. marca 2013, sp. zn. I. ÚS 157/2013 z 13. marca 2013, sp. zn. I. ÚS 745/2013 z 11. decembra 2013, sp. zn. I. ÚS 99/2014 z 5. marca 2014, sp. zn. I. ÚS 100/2014 z 5. marca 2014, sp. zn. I. ÚS 212/2014 zo 7. mája 2014, sp. zn. II. ÚS 473/2011 z 20. októbra 2011, II. ÚS 303/2011 z 24. augusta 2012, sp. zn. II. ÚS 337/2012 z 13. septembra 2012, sp. zn. II. ÚS 62/2013 z 30. januára 2013, sp. zn. II. ÚS 79/2013 zo 7. februára 2013, sp. zn. II. ÚS 365/2013 z 26. júna 2013, sp. zn. II. ÚS 344/2013 z 19. júna 2013, sp. zn. II. ÚS 562/2013 z 30. októbra 2013, sp. zn. III. ÚS 178/2014 zo 4. marca 2011, sp. zn. III. ÚS 242/2011 z 31. mája 2011, sp. zn. III. ÚS 397/2011 z 27. septembra 2011, sp. zn. III. ÚS 488/2012 z 2. októbra 2012, sp. zn. III. ÚS 7/2013 z 15. januára 2013, sp. zn. III. ÚS 453/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. III. ÚS 173/2014 zo 4. marca 2014, sp. zn. III. ÚS 176/2014 zo 4. marca 2014, sp. zn. III. ÚS 178/2014 zo 4. marca 2014, sp. zn. III. ÚS 214/2014 z 25. marca 2014, sp. zn. III. ÚS 297/2014 z 24. apríla 2014, sp. zn. IV. ÚS 299/2012 zo 7. júna 2012, sp. zn. IV. ÚS 467/2012 z 18. septembra 2012, sp. zn. IV. ÚS 50/2013 z 31. januára 2013, sp. zn. IV. ÚS 51/2013 z 31. januára 2013, sp. zn. IV. ÚS 52/2013 z 31. januára 2013, sp. zn. IV. ÚS 181/2014 z 20. marca 2014, sp. zn. IV. ÚS 182/2014 z 20. marca 2014, sp. zn. IV. ÚS 183/2014 z 20. marca 2014, sp. zn. IV. ÚS 186/2014 z 20. marca 2014, sp. zn. IV. ÚS 187/2014 z 20. marca 2014 atď.), ktoré skončili odmietnutím podobných a opakujúcich sa sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených. Ústavný súd v takýchto a obdobných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na svoje už citované svoje rozhodnutia.

Na podporu svojej argumentácie iba upriamuje pozornosť sťažovateľky aj na rozhodnutia Súdneho dvora sp. zn. C-76/10 zo 16. novembra 2010 vydané vo veci iniciovanej sťažovateľkou, ako aj na ďalšiu početnú judikatúru Súdneho dvora (napr. C-240/98 až C-244/98, C-473/00, C-168/05, C-243/08, C-40/08, C-227/08 a C-76/10) dotýkajúcu sa problematiky spotrebiteľského práva, ktoré podporujú právne závery

ústavným súdom predostreté v jeho predošlých rozhodnutiach a ktoré sú aj sťažovateľke notoricky známe. V ostatnom poukazuje na najnovší rozsudok Súdneho dvora z 27. februára 2014 vo veci sp. zn. C 470/12, bod 41 (v rámci sporu, ktorého účastníkom je sťažovateľka, pozn.), v ktorom Súdny dvor výslovne deklaroval, že „*možnosť súdu skúmať nekalú povahu podmienky aj bez návrhu predstavuje vhodný prostriedok na dosiahnutie výsledku stanoveného v článku 6 smernice 93/13, teda zabránenie tomu, aby bol jednotlivý spotrebiteľ viazaný nekalou podmienkou, a zároveň na dosiahnutie cieľa stanoveného v článku 7 tejto smernice, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok smerujúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov (rozsudky z 21. novembra 2002, Cofidis, C 473/00, Zb. s. I 10875, bod 32, a Mostaza Claro, C 168/05, Zb. s. I 10421, bod 25)*“.

Taktiež už len dodáva, že v súčasnom období platná právna úprava formulovaná v § 58 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorá bola zavedená zákonom č. 335/2012 Z. z. a je účinná od 1. januára 2013, počíta s možnosťou nariadenia pojednávania pred rozhodnutím exekučného súdu o zastavení vedeného exekučného konania podľa § 57 ods. 1 písm. a) až j) Exekučného poriadku len ako s fakultatívnou možnosťou, a to len v prípade, že je to nevyhnutné pre objasnenie veci. K sťažovateľkou namietanému postupu všeobecných súdov podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku v spojení s § 57 ods. 5 Exekučného poriadku (právna úprava ktorá bola účinná v čase od 9. augusta 2012 do 31. decembra 2012, pozn.) ústavný súd konštatuje, že aj v prípade, ak by tento postup nebol zo strany všeobecných súdov dodržaný (nariadenie pojednávania pred vyhlásením exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie, pozn.), nepredstavoval by také porušenie označených práv sťažovateľky, ktoré by svojou intenzitou bolo spôsobilé zasiahnuť do ňou označených práv v takom smere, aby ústavný súd mohol vysloviť ich porušenie (napr. I. ÚS 367/2014).

Ústavný súd vo svojej judikatúre stabilne uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného na interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne

ponímanej spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07, II. ÚS 410/2010). Priorizovanie formálnych požiadaviek vyplývajúcich z noriem bežného zákonodarstva (formálne poňatie právneho štátu) môže totiž v konkrétnych súdnych konaniach (alebo iných právom upravených konaniach pred orgánom verejnej moci) viesť k rozhodnutiam, ktoré budú v zjavnom rozpore s účelom a zmyslom príslušnej právnej úpravy. Inými slovami, ústavný súd predstavuje súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), z čoho vyplýva, že nie je však súčasťou všeobecných súdov, ktorým preto ani nie je inštančne nadriadený. Úlohou ústavného súdu je kontrola rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, avšak len za situácie, keď svojimi rozhodnutiami zasahujú do ústavne zaručených základných práv a slobôd jednotlivca. To znamená, že ústavný súd nie je oprávnený zasahovať do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v prípade, keď dochádza k porušeniu bežnej zákonnosti alebo iným nesprávnostiam, ktoré svojou podstatou spočívajú v rovine podústavného práva (m. m. I. ÚS 242/07).

V kontexte uvedeného ústavný súd odmietol sťažovateľkou podané sťažnosti týkajúce sa postupu a rozhodnutí krajského súdu z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti a nedostatku právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd prihliadajúc na zásadu procesnej hospodárnosti konania sťažovateľkou podané sťažnosti odmietol bez podrobnejšieho odôvodnenia (§ 25 ods. 2 posledná veta zákona o ústavnom súde). Keďže boli sťažnosti odmietnuté, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených nerozhodoval.

Nad rámec uvedeného ústavný súd záverom dodáva, že právny zástupca sťažovateľky aj takýmto spôsobom zahľcuje ústavný súd podaniami, o ktorých je/musí si byť už dopredu vedomý, že nebudú v konaní pred ústavným súdom vzhľadom buď na rovnaký spôsob ich vybavenia v predošlom období, alebo na dôvod namietania neexistujúcich porušení základných práv a slobôd úspešné, a ktorých spracovanie z hľadiska časového a kapacitného bráni ústavnému súdu venovať sa tým veciam, ktoré si zasluhujú pozornosť, dokonca i jeho zásah. Takýto postup advokátskej kancelárie ústavný súd vníma len ako snahu o získanie materiálnych prostriedkov (odmeny) bez ohľadu na to, či taký

postup zákon umožňuje, a je to porušením buď zákonných, alebo etických povinností advokáta.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2015